Златноелечко и Ароматна

Беше късен топъл следобед. Цветята в двора цъфтяха и се носеше приятен аромат. Щурецът Златноелечко подремваше, облегнат на крушата. Изведнъж чу някой да пита:

-Златноелечко, спиш ли?

-Не. – отвърна той.

-Тогава може ли да си поговорим? – попита гласчето от короната на дървото.

-Може, само ела насам. – отговори щурецът и погледна нагоре, за да види чий е този нежен глас.

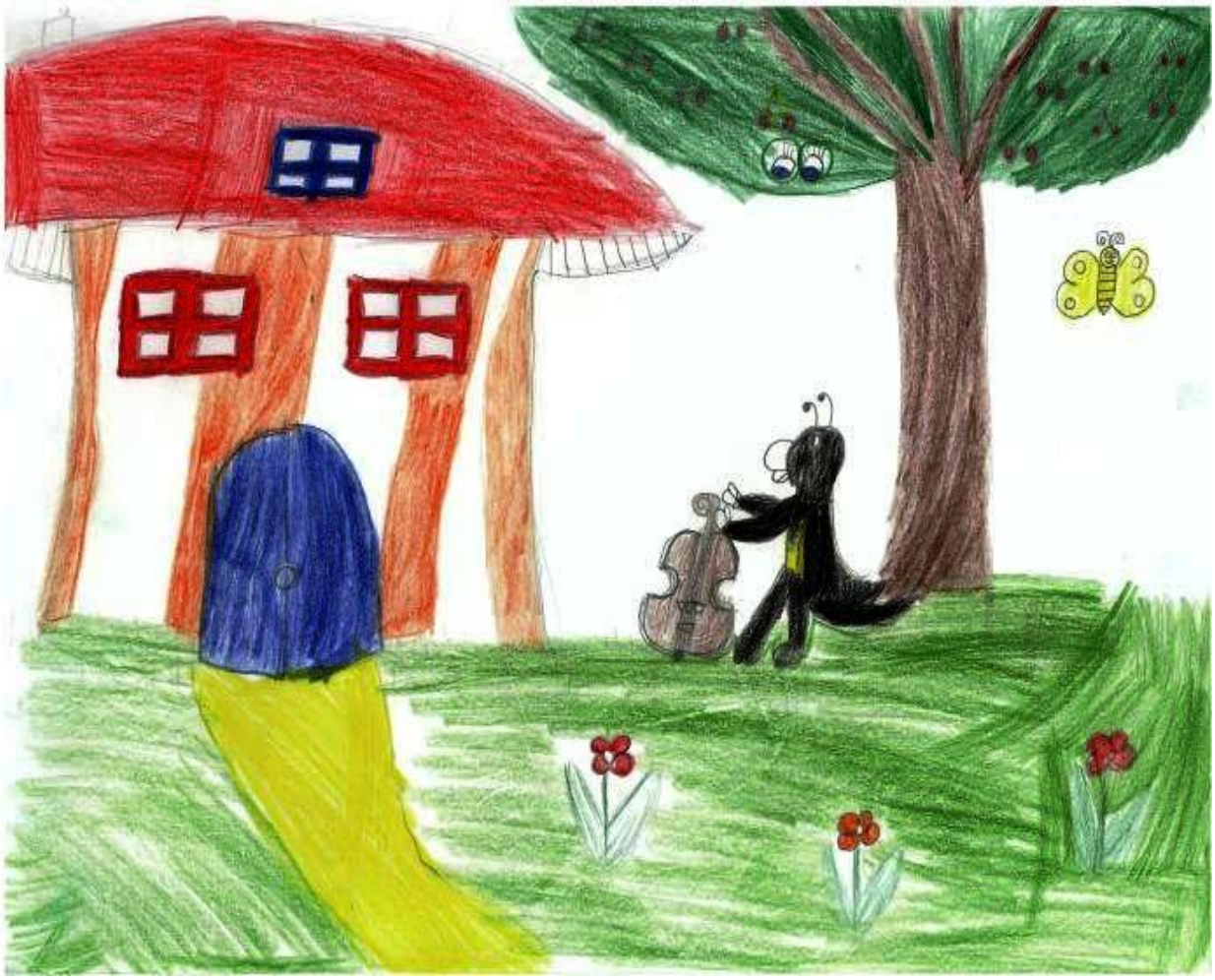

Нихал Юсеин Ахмед

-Не мога. Щом ме видиш, и ти ще спреш да разговаряш с мен като останалите. – обади се отново гласчето.

-Досега не знаех, че има животинка в двора, с която не искат да говорят. – рече Златноелечко.

Помълча-помълча и каза:

-Е, аз пък ще разговарям с теб. Какво искаш да ми кажеш?

-Амиии… Искам само да си поговорим. – отвърна нежното гласче.

-Тогава нека да поиграем на „разгадай ме - познай ме“. Ти ще ми разкажеш за себе си, а аз да се опитам да те позная.

-Добре! – радостно възкликна гласчето.

И започна:

-Аз съм ярко зелена през пролетта и лятото, а през есента цветът ми става кафяв. Когато наближи зимата, си имам таен проход и влизам в къщата.

-В къщата на дядо Павел? Ти си много смела тогава! – възхити се Златноелечко.

-Не чак толкова. Просто баба Вили е много добра. Щом ме срещне някъде по коридорите, хваща ме с ръка и ме провожда навън. Без нищо лошо да ми направи – обясни гласчето от короната на крушата.

-Тя е много добра. – потвърди Златноелечко. И продължи: – Хайде, кажи ми още нещо за себе си, приличаш на някаква много тайнствена загадка.

-Ям плодове и зеленчуци. – подхвана отново гласчето. - Но най-много обичам круши, ябълки, праскови, къпини и зелените чушки.

-Браво, така трябва да се хранят всички деца, за да пораснат здрави и силни. – похвали я щурецът. – След всичко, което ми каза за себе си, разбирам, че си добро същество. Защо тогава не искат да разговарят с теб дворянчетата? Кажи ми направо коя си, ти победи в играта „разгадай ме - познай ме“, предавам се.

Като помълча известно време, гласчето плахо се обади:

-Не искат да разговарят и бягат от мен, защото съм Ароматна. – каза буболечката с прякор Миризливка.

Така я наричаха, а на нея й бе много криво.

-Ти си онази буболечка, която… Щом те ядосат или се почувстваш застрашена, отделяш неприятна миризма? – зададе въпрос Златноелечко.

-Да, това съм аз. Миризмата я отделям при стрес, а те казват, че не се къпя. Затова бягат и не разговарят с мен. – с приглушен гласец обясни буболечката.

-Не се тревожи, Ароматна. Довечера преди концерта ще намеря подходящ момент да кажа на дворянчетата, че това не е повод да не разговарят с теб. Сега ще дойдеш ли при мен, искам да сме приятели? – попита я Златноелечко.

-Разбира се, идвам. – отвърна Ароматна.

Чу се силно бръмчене, кацането изглеждаше като падане, но буболечката успешно се приземи точно до щуреца.

-Няма да се плашиш, иначе ще се наложи и аз да избягам от миризмата ти. – пошегува се музикантът.

-Няма! – обеща буболечката и продължи: - Радвам се, че ме прие за приятел. Благодаря, че ме изслуша.

В този късен топъл следобед в двора под крушата, се изясни една несправедливост.

Съветът на Златноелечко е да не прибързваме с изводите, докато не сме научили цялата истина.